

M.R.HALL

JENNY COOPEROVÁ: ÚŘAD KORONERA

Koroner

M.R.HALL

JENNY COOPEROVÁ: ÚŘAD KORONERA

Koroner

2014

Copyright © M. R. Hall 2009
Translation © Alexandra Lamichová 2014
Cover design © 2014 by GALATEA

Veškerá práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu THE CORONER,
vydaného nakladatelstvím Pan Books, Londýn 2013,
přeložila Alexandra Lamichová
Sazba Karel Kaltrop
První vydání v elektronické podobě
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v únoru 2014

ISBN 978-80-87910-13-9

Pro P, T a W

Prolog

PRVNÍ MRTVÉ LIDSKÉ TĚLO, KTERÉ JENNY KDY VIDĚLA, PATŘILO JEJÍMU dědečkovi. Sledovala, jak mu babička vzlykající do složeného kapesníku zavírá víčka přes prázdné oči a pak, když se k ní její matka natáhla, aby ji utěšila, prudce nabízenou ruku odstrčila. Na tuhle reakci nedokázala zapomenout: byla obviňující, zlá a naprosto instinktivní. I když jí tehdy bylo teprve jedenáct let, v ten moment a při výměně pohledů, která následovala, vytušila hořký a ostudný příběh, který zůstal skrytý za výrazem starší ženy, dokud o sedm let později ve stejné posteli neochotně neopustil její tělesnou schránku.

Stála pak u otevřeného hrobu skrytá za svým otcem, a zatímco rakev pomalu a trhaně klesala do země, uvědomovala si, že mlčení okolostojících dospělých obsahuje jedovatou příchuť něčeho tak strašného, tak skutečného, až se jí sevřelo hrdlo a přestala plakat.

O mnoho let později, když už byla delší dobu na dráze svého problematického dospělého života, vykrytalizovaly pocity z těch dvou výjevů do konečného pochopení: že v přítomnosti smrti jsou lidské bytosti nejzranitelnější vůči pravdě a že v přítomnosti pravdy jsou nejzranitelnější vůči smrti.

A právě tohle poznání, které se dostavilo v ten večer, kdy jí bývalý manžel uvítal doma s rozvodovými papíry v ruce, ji odradilo od nápadu sjet z útesu nebo skočit pod kola rychlíku. Možná, ale opravdu jen možná, se jí podařilo samu sebe přesvědčit, že myšlenky na smrt, jež na ni dotíraly, nejsou nic víc

než značky na nebezpečné a strmé silnici, po které může přece jen dojet do bezpečí.

Po šesti měsících se nacházela ještě dlouhou cestu od cíle, ale mnohem blíž než v tu noc, kdy ji záblesk paměti, kterému dodalo smysl příliš mnoho vypitého vína, stáhl od pokraje propasti smrti. Teď by kdokoli při pohledu na ni sotva uvěřil, že má za sebou špatné období. To zářivé červnové ráno, první v její nové kariéře, vypadala, jako by prožívala nejlepší léta svého života.

1

MLADISTVÝ TYRAN NALEZEN OBĚŠENÝ

Danny Wills, 14 let, byl nalezen oběšený na prostěradle uvázaném na okenní mříži své cely v Portsheadském nápravně výchovném zařízení. Hrůzný nález objevil Jan Smirski, který pracoval v tomto soukromém nápravném zařízení jako údržbář a který se šel právě podívat na ucpanou toaletu.

Wills, hoch smíšené rasy, si odseděl teprve deset dnů z čtrnáctiměsíčního trestu, který mu uložil soud pro mladistvé v Severn Vale. Na místo činu byla povolána policie, ale detektiv inspektor Alan Tate řekl reportérům, že nemá žádné důkazy, které by naznačovaly cizí zavinění.

Danny, syn devětadvacetileté Simone Willsové, byl nejstarší ze šesti sourozenců, z nichž podle zaručených informací sousedů měl každý jiného otce.

Jeho trestní rejstřík zahrnoval drogy, rušení veřejného pořádku a násilné trestné činy. Uvěznění následovalo po usvědčení z násilné krádeže láhve vodky z Aliho večerky s alkoholem na Broadlands Estate v Southmeadu. Během krádeže ohrožoval Wills majitele obchodu Aliho Khana loveckým nožem a hrozil, že „mu podřízne ten jeho pákistánský krk“. V době spáchání tohoto trestného činu porušil podmínku za protispoločenské chování v zákazu vycházení, která mu byla dva týdny předtím uložena za držení cracku.

Zástupce Hnutí obyvatel Southmeadu Stephen Shah toho dne prohlásil, že Wills byl „dobře známý mladistvý postrach

a hrozba pro společnost, jehož smrt by měla být výstrahou všem mladým chuligánům.“

Bristol Evening Post

Krátká životní cesta Dannyho Willse skončila krátce před rozbřeskem jednoho nádherného jarního rána: v sobotu 14. dubna. Willsovi bylo osudovou shodou náhod čtrnáct let a svým předčasným skonem získal pochybnou slávu jako nejmladší případ úmrtí ve vězení v moderní době.

Nikdo, kromě jeho matky a nejstarší ze tří sester, neuronil nad jeho skonem ani slzu.

Dannyho tělo zabalili do bílého igelitu a přes víkend uložili na vozík na chodbě márnice Okresní nemocnice Severn Vale.

V pondělí v osm ráno si patolog Nick Peterson, hubený pětáctýřicetiletý maratonský běžec, prohlédl podlitiny, které vedly od hrdla kolmo nahoru, a usoudil, že šlo o sebevraždu, ale protokol přesto vyžadoval kompletní pitvu.

Později odpoledne přistála Petersonova stručná zpráva na stole Harryho Marshalla, okresního koronera Severn Vale. Stálo v ní:

I

Choroba nebo stav

přímo vedoucí ke smrti

(a) Asfyxie v důsledku škrcení

Předchozí příčiny

(b) Žádné

II

Další významné

stavy přispívající

k úmrtí, avšak NESouvisející

s onemocněním nebo stavem,

kteřé ho zapříčinily.

Žádné

Přítomná morbidita,

ale dle názoru patologa

NESouvisející s úmrtím

Žádná

*Je třeba provést další
laboratorní vyšetření,
které může ovlivnit
příčinu smrti?*

Ne

Poznámky

Tento čtrnáctiletý chlapec byl nalezen ve svém zamčeném pokoji v zabezpečeném nápravně výchovném zařízení oběšený na improvizované smyčce z prostěradla. Vertikální podlitiny na jeho krku, absence fraktury jazyčky a lokalizovaná nekróza v mozku odpovídají sebevraždě.

Harry, životem znužený pětapadesátník, který zápasil se svou nadváhou, lehkou angínou a finanční zátěží v podobě čtyř dospívajících dcer, oficiálně otevřel šetření v úterý 17. dubna a hned ho zase odložil s tím, že čeká na další zjištění. Vrátil se k němu o dva týdny později, 30. dubna a během dne sbíral důkazy od několika členů personálu zaměstnaných v Portsheadském zařízení. Vyslechl si jejich navzájem se doplňující výpovědi a osmičlenné porotě doporučil, aby vyhlásila verdikt o sebevraždě.

Druhý den vyšetřování mu členové poroty vyhověli.

Ve středu 2. května se Harry rozhodl, že nepovede šetření úmrtí patnáctileté drogově závislé Katy Taylorové, a místo toho podepsal úmrtní list potvrzující, že zemřela v důsledku předávkování nitrožilně aplikovaným heroinem. To byl jeho poslední významný čin v Úřadu koronera Jejího Veličenstva. O třicet šest hodin později, když se jeho žena probudila z neobvykle klidného nočního spánku, ho našla vedle sebe ležet úplně ztuhlého. Rodinný lékař a dlouhodobý přítel rodiny byl rád, že může jeho úmrtí přisoudit přirozeným příčinám – koronární příhodě – a ušetřit ho tak nedůstojné pitvy.

Harryho tělo bylo zpopelněno o týden později, tentýž den a ve stejném krematoriu jako tělo Dannyho Willse. Zřízeníec pověřený smetením popela a úlomků kostí z roštu pece do kremulátoru, kde jsou rozdrnceny na jemný popel, byl jako obvykle

ne zcela svědomitý a urny předané příslušným rodinám obsahovaly pozůstatky několika zesnulých. Harryho urnu vysypali pozůstalí v rohu jednoho gloucestershireského pole, kde Harry kdysi svou ženu požádal o ruku. Během dojemného improvizovaného obřadu Harryho dcery nahlas přečetly úryvky z Wordswortha, Tennysona, Graye a Keatse.

Dannyho ostatky byly rozprášeny v Zahradě vzpomínek, která patřila ke krematoriu. Na mramorové desce umístěné mezi růžovými keři stálo „Krásu popelu“, ale z úcty ke všem náboženstvím vyjma toho, které tato slova útěchy a inspirace nabízel, byl odkaz na bibli vydlabán.

Harry by se nad tím pousmál, zavrtěl by hlavou a podivil by se těm malicherným úzkoprsým duším, které rozhodovaly, jakou část pravdy by měli ostatní znát.

2

JENNY COOPEROVÁ, ATRAKTIVNÍ, I KDYŽ NE VYLOŽENÉ KRÁSNÁ ŽENA, KTERÁ nedávno překročila práh čtyřicítky, seděla s odhodlaným výrazem naproti doktoru Jamesi Allenovi. Odhadovala, že nemocniční psychiatr je minimálně o deset let mladší než ona a že se ze věch sil snaží nenechat se jí zastrašit. Kolik vysoce kvalifikovaných žen tak asi mohl potkat zde, v malé moderní nemocnici v Chepstow – v nudném městečku, kde lišky dávají dobrou noc?

„Neměla jste během minulého měsíce nějaké záchvaty paniky?“ Mladý lékař listoval mnohastránkovými poznámkami v Jennyině kartě.

„Ne.“

Zapsal si její odpověď. „Hrozily nějaké?“

„Prosím?“

S trpělivým úsměvem na rtech k ní vzhlédl. Všimla si úhledně učesané pěšinky a pečlivě zavázané kravaty. Napadla ji otázka, co všechno o sobě tají on.

„Dostala jste se do nějaké situace, která spustila symptomy paniky?“

V duchu prolétla několik minulých týdnů a měsíců: napětí při pracovních pohovorech, povznesená nálada, když ji jmenovali koronerkou, impulzivní rozhodnutí koupit si dům na venkově, vyčerpání ze stěhování bez jakékoli pomoci, zdrcující vina, že jednala tak unáhleně a čistě ve vlastním zájmu.

„Myslím...“ zaváhala, „... že mě nejvíc znervózní, když volám svému synovi.“

„Kvůli čemu?“

„Kvůli možnosti, že to zvedne jeho otec.“

Dr. Allen přikývl, jako by to dobře zapadalo do jeho nekončících zkušeností.

„Můžete mluvit konkrétněji? Můžete přesně specifikovat, čeho se bojíte?“

Jenny vyhlédla z přízemního okna na kousek zahrady, zelenou plochu, jejíž sterilní úhlednost zcela odporovala jejímu původnímu účelu.

„Neustále mě viní... I když to byly jeho aféry, které znamenaly konec našeho manželství. To on trval na tom, abych si udržela kariéru, zatímco jsem se snažila být matkou, to on se rozhodl bojovat za svěřením syna do péče. Přesto z toho viní mě.“

„Jak vás hodnotí?“

„Jako sobeckou neschopnou nulu.“

„Skutečně vám to řekl?“

„To ani nemusel.“

„Říkala jste, že vás podporoval v kariéře... Je to názor, který teď prezentujete jako svůj vlastní?“

„Myslela jsem, že jde o psychiatrii, ne o psychoanalýzu.“

„Ztráta opatrovnictví syna určitě rozdmýchala všechny složitě emoce.“

„Neztratila jsem ho. Souhlasila jsem, aby bydlel u svého otce.“

„Ale přesně to on chtěl, nebo ne? Vaše nemoc otrásla jeho důvěrou ve vás.“

Pohled, který po něm střelila, naznačoval, že už zachází příliš daleko. Nepotřebovala, aby jí nějaký třicetiletý šarlatán říkal, proč jsou její nervy napjaté k prasknutí. Potřebovala jen další předpis na temazepam.

Dr. Allen si ji zamyšleně prohlížel. Poznala na něm, že ji vidí jako případ, který je třeba rozlousknout.

„Nemáte pocit, že když přijmete místo koronera, nastane nebezpečí, že se budete přepínat?“

Jenny spolkla slova, která by na něj nejradyji vychrlila, a přinutila se ke shovívavému úsměvu.

„Tuto funkci jsem vzala, protože je předvídatelná, bezpečná a dobře placená. Nemám nad sebou šéfa. Nikomu se nezodpovídám.“

„Kromě mrtvých... a jejich rodin.“

„Po patnácti letech práce v oblasti rodinného práva pro mě budou mrtví vítanou úlevou.“

Zdálo se, že ho její odpověď zaujala. Se soustředěným výrazem se naklonil dopředu a chystal se toto téma prozkoumat hlouběji. Jenny jeho pokusy ukončila: „Podívejte, symptomy jsou stále slabší. Dokážu pracovat, dokážu fungovat a slabá medicína mi pomáhá dostat život znovu pod kontrolu. Vážím si vašeho zájmu, ale nejspíš budete souhlasit, že dělám vše pro to, abych navedla svůj život do správných kolejí.“ Pohlédla na hodinky. „Teď už ale opravdu musím jet do práce.“

Dr. Allen se opřel zády o opěradlo. Její reakce ho rozladila. „Kdybyste tomu dala šanci, jsem přesvědčený, že bychom mohli postoupit dál a možná zcela eliminovat nebezpečí, že se opět zhroutíte.“

„Nezhroutila jsem se.“

„Dobrá, prodělala jste tedy, řekněme, epizodu. Neschopnost vypořádat se s danou situací.“

Jenny zachytila jeho upřený pohled a uvědomila si, že jak byl mladý a netaktní, vychutnával si moc, kterou nad ní měl.

„Jistěže nechci, aby se to někdy opakovalo,“ souhlasila. „Ráda budu v této diskuzi někdy pokračovat, velice jste mi pomohl, ale teď už opravdu musím jít. Je to můj první den v úřadu.“

Psychiatr sáhl po svém diáři, očividně spokojený, že souhlasila s další schůzkou. „Za čtrnáct dnů v pátek tu mám ambulanci – co takhle o půl šesté, abychom si mohli povídat tak dlouho, jak bude potřeba?“

Jenny se usmála a odhrnula si tmavé vlasy z obličeje. „To zní skvěle.“

Zapsal si termín schůzky a zeptal se: „Nebude vám vadit, když se vás ještě zeptám na pár otázek, abychom vyhověli předpisům?“

„Jen do toho.“

„Dala jste si v poslední době projímadlo nebo jste úmyslně zvracela?“

„Berete to důkladně.“

Podal jí kartičku s datem návštěvy a přitom čekal na odpověď.

„Občas.“

„Měla jste pro to nějaký konkrétní důvod?“

Pokrčila rameny. „Nerada se cítím tlustá.“

Bezděky pohlédl na její nohy a lehce se začervenál, když si uvědomil, že si toho všimla. „Jste ale velmi štíhlá.“

„Děkuji. Zjevně to funguje.“

Sklonil hlavu k notesu, aby zakryl rozpaky. „Užívala jste nějaké léky bez předpisu?“

„Ne.“ Sáhla po své zářivě nové kožené aktovce. „Už je to vše? Slibuji, že vás nebudu žalovat.“

„Už jen jednu poslední otázku. V poznámkách z vašich návštěv u doktora Travise jsem se dočetl, že máte dvanáctiměsíční mezeru ve vzpomínkách z vašeho dětství – mezi čtvrtým a pátým rokem.“

„V jeho poznámkách by neměla chybět ani skutečnost, že mezi pátým a pětatřicátým rokem jsem byla relativně šťastná.“

Doktor Allen trpělivě složil ruce v klíně. „Těším se, že vás budu mít jako pacientku, paní Cooperová, ale měla byste vědět, že ta obranná zeď, kterou jste si kolem sebe vystavěla, se nakonec zborťí. Bude lepší, když si ten čas zvolíte sama, než si on najde vás.“

Jenny sotva znatelně přikývla. Cítila, jak jí začíná bušit srdce, jak jí v hlavě narůstá tlak a jak se její zorné pole po stranách rozmazává. Rychle vstala a zlostí nad svou slabostí přebila narůstající pocit paniky. Snažila se, aby mluvila uvolněně, ale věčně. „Určitě se nám bude dobře spolupracovat. Mohu teď požádat o ten recept?“

Psychiatr se na ni zadíval. Sáhl po peru. Cítila, že vnímá její symptomy, ale byl příliš zdvořilý na to, aby je nějak komentoval.

Jenny si v lékárně vyzvedla tabletky a hned, jak sedla do auta, si dvě vhodila do úst a zapila je plným douškem dietní limonády. Ujišťovala se, že to, co cítí, je pouze rozechvění z prvního dne v práci. Zatímco čekala, až lék zabere, zkontrolovala v toaletním zrcátku svůj vzhled a pro tentokrát byla celkem spokojená s tím, co vidí. Není to špatné, přinejmenším na povrchu. Vypadala lépe než matka v jejím věku...

Po několika vteřinách ucítila, že léky začínají zabírat, uvolňují svaly a krevní cévy a tělem se jí šíří teplo jako po vypití skleničky chardonnay na lačný žaludek. Nastartovala a vyjela se svým stárnoucím golfem z parkoviště.

Pustila rádio naplno a auto se zaplnilo hlasitým zpěvem Tiny Turner. Propletla se hustým provozem směrem k obchvatu města, najela na východní úsek dálnice M4 a sešlápla plynový pedál k podlaze. Jela vstříc slunci. Stotřicetikilometrovou rychlostí prolétla několikakilometrovým úsekem starého Severn Bridge. Dvě věže, na kterých byl most nepochopitelně zavěšený na ocelových, zdánlivě tenkých lanech, jí připadaly nádherné, jako symboly neotřesitelné síly a příslibu. Pohlédla přes jasné modrou vodu až k zamlženému horizontu. Snažila se na všechno dívat z té pozitivní strany. V rozmezí jednoho roku prošla emocionálním zhroucením, které ji přinutilo odejít z práce, přežila hořký rozvod, ztratila svého dospívajícího syna ze své péče a podařilo se jí začít znovu s novým domovem i kariérou. Byla zraněná, ale ne zlomená. A více než kdy předtím si byla jistá, že to, co vytrpěla, ji jen posílí.

Manévrovala hustým provozem do centra Bristolu a připadala si neporazitelná. Co může ten psychiatr vědět? Jakým problémům on kdy musel čelit?

K čertu s ním. Jestli bude ještě někdy potřebovat tabletky, objedná si je přes internet.

Její nové působiště sídlilo v trochu zchátralém gregoriánském městském domě na Jamaica Street, jednu odbočku od jižního konce Whiteladies Road. Chvíli se pokoušela najít parkovací místo poblíž budovy, ale nakonec to vzdala, zaparkovala opodál

a napoprvé k ní došla pěšky. Budova nepůsobila zrovna velkolepě – třetí dveře od křižovatky s hlavní ulicí, situované mezi zanedbaně působící asijskou prodejnou se smíšeným zbožím a ještě zchátralější trafikou na rohu. Došla ke vstupním dveřím a podívala se na dvě mosazné cedulky. V prvním a druhém patře sídlila architektonická firma Planer a spol. a přízemí patřilo jí: Úřad koronera Jejího Veličenstva, okres Severn Vale.

Znělo to tak formálně, tak institucionálně. Bylo jí dvačtyřicet let, mívala záchvaty, četla si v posteli brakové časopisy, poslouchala reggae a kouřila cigarety, když toho moc vypila. Ale teď stála tady a měla odpovídat za šetření všech nepřírodných úmrtí na velké části území severního Bristolu a jižního gloucesterského hrabství. Byla koronerka: zástupkyně úřadu, jehož vznik se podle jejího rychlého průzkumu datoval do roku 1194. Cítila, jak temazepam pomalu přestává působit. Vylovila svazek klíčů, který dostala, a odemkla dveře.

Vstupní hala vymalovaná do mdlého světlezeleného odstínu působila fádne. Tmavé dubové schodiště se stáčelo do prvního patra a výš. Jeho důstojnou velkolepost naprosto nedůstojně ničil šedivý průmyslový koberec, který takřka zakrýval podlahová prkna. Chmurný efekt doplňovaly plastové cedulky na stěnách, které vedly návštěvníky nahoru nebo doleva ke dveřím, částečně vyplněným špinavým mléčným sklem a označeným nápisem „Úřad koronera“.

Interiér jejího nového působiště působil ještě ponuřejším dojmem. Zavřela za sebou dveře, rozsvítila zářivky a prohlédla si velkou, ošumělou recepci. V duchu si udělala poznámku, že je třeba co nejdříve znovu vymalovat. Postarší počítač a telefon ležely na stole, který vypadal ještě starší než ona. Za stolem stála řada šedivých katalogových skříní podobně staršího data a usychající monstera. Na protější straně místnosti se krčily v pravém úhlu dvě propadlé pohovky kolem podlouhlého levného konferenčního stolku, na kterém ležel výběr ohmataných časopisů *Reader's Digest*. Nejvyšším bodem místnosti bylo vysoké křídlové okno shlížející do prostorného světlíku, do kterého architekti

z horního patra – dle jejího předpokladu – umístili dva květináče s oleandry a stylovou moderní lavičku.

Z místnosti vedly troje vnitřní dveře: jedny do účelně zařízené, nedávno modernizované kuchyňky, druhé do šatny a třetí, masivní a původního vzhledu, do její kanceláře.

Prostá místnost o velikosti necelých pět krát pět metrů nemohla předtím patřit nikomu jinému než muži středního věku. Uprostřed stál těžký viktoriánský stůl posetý spisy a dokumenty. Další spisy a neuspořádané papíry ležely v hromádkách na podlaze. Zaprášené horizontální žaluzie zpolo zakrývaly to, co mělo být nádherným oknem, stíněným okenicemi, s výhledem do ulice.

Dvě stěny zabíraly police od podlahy až ke stropu, plné sbírek soudních rozhodnutí *All England Law Reports* a *Weekly Law Reports*. Zbývající volné místo na zdech zabíraly tradiční reprodukce venkovských a golfových scénérií a imatrikulační fotografie z Jesus College v Oxfordu z roku 1967. Jenny si pozorně prohlédla obličeje dlouhovlasých studentů oblečených v akademických talárech a bílých kravatách a během chvilky našla Harryho Marshalla – štíhlého čtveráckého teenagera, který byl zachycen z boku a špulil rty jako mladý Mick Jagger.

Všimla si nedopitého šálku s kávou, který ležel na římse nad postarším plynovým krbem. Nějaký morbidně orientovaný instinkt jí zavelel šálek zvednout a studovat tenký povlak plísně, který plaval na povrchu. Představovala si Harryho, jak ztěžka dýchá ústy a upíjí ze šálku jen pár hodin před smrtí, a prolétlo jí hlavou, jaký asi bude konec její kariéry.

Koutkem oka zachytila blikající světylko na pracovním stole. Záznamník, který vypadal jako památka na osmdesátá léta, hlásil dva vzkazy. Odložila šálek a stiskla tlačítko pro přehrání. Z reproduktoru zapraskal hlas rozrušené mladé ženy, potlačující slzy: „Tady je Simone Willsová. To, co o mně psali v novinách, není pravda. Nic z toho není pravda.... A *opravdu* jsem volala do centra a řekla jsem jim, jak na tom Danny je. Ta žena lže, když tvrdí, že jsem nevolala...” Rozvzlykala se a v slzách pokračo-

vala: „Proč jste mi nedovolil předložit důkazy? Řekl jste mi, že mám promluvit. *Slíbil* jste...“ Přístroj zapípal a umlčel ji.

Další vzkaz byl také od Simone Willsové. Tentokrát se ovládala a mluvila rázným tónem: „Zpackal jste to a vy to víte. Jestli nemáte žaludek na to, abyste zjistil, co se stalo, udělám to sama. Najdu pro Dannyho spravedlnost. Jste zbabělec. Jste jako všichni ostatní.“ Cvak. Tentokrát Simone přístroj předběhla.

Danny Wills. Jenny si vzpomněla, že četla o mladém delikventovi, který zemřel ve vězení. Získala dojem, že jeho matka je drogově závislá, jedna z té spodiny, na kterou si přivykla ve své předchozí práci. Když slyšela její rozzlobený hlas, přepadl ji nepříjemný pocit dějà vu. Jako právnička, k jejíž dennodenní práci patřilo násilné odebírání zanedbávaných dětí neschopným a leckdy i týrajícím rodičům, měla už dost hysterických emocí. Doufala, že jako koronerka se ocitne z dosahu rozrušených a žalem zlomených lidí.

„Dobrý den,“ zazněl z recepce ženský hlas. „Jste to vy, paní Cooperová?“

Jenny se otočila a spatřila ve dveřích ženu něco málo přes padesát let. Měla úhledně nakrátko ostříhané odbarvené blond vlasy. Byla pevně stavěná, avšak bez známky nadváhy a měla oblečený béžový baloňák a elegantní tmavomodrý kostým. Její opálená pokožka kontrastovala s bílou halenkou.

„Alison Trentová, policistka ve službách koronera.“ Žena se zdrženlivě usmála a natáhla ruku k pozdravu.

Jenny jí úsměv opětovala a podala jí ruku. „Jenny Cooperová. Už už jsem si říkala, jestli tu ještě jste.“

„Nechtěla jsem sem chodit, co pan Marshall zemřel. Nevěděla jsem, jestli tu můžu s něčím hýbat.“

„V pořádku.“ Jenny čekala na další vysvětlení, ale Alison už s ničím dalším nepřišla. Cítila z ní rozpaky, ba dokonce nepřátelství. „Ale když jste tady nebyla, kdo se staral minulé čtyři týdny o případy?“

„No přece já,“ řekla Alison udiveně, možná i trochu pobouřeně. „Neppracuji tady. Mám kancelář na policejní stanici. To vám neřekli?“